

подайте, че тогава ще видимъ“. Накрай Чинтуловъ моли ако работата се продължи повече отъ 20 юни и ако заплатата не се изплаща на врѣме, да бжде замѣненъ съ друго и веднага слѣдъ това прибавя: „това само ви казвамъ, че тука е приказката така, ако бы прѣдставителитѣ си разидатъ, то въпросътъ ще си остане висящъ за неопрѣдѣлено врѣме“ (Протоколи, цит. г., стр. 203—204). — Въ писмо отъ 8. VI. Чинтуловъ похвалява общината, че най-послѣ се е рѣшила да издѣйствува отъ селата на Новозагорската кааза, писма за присъединяване къмъ Сливенската епархия. Макарь въ прѣдишното си писмо да е писалъ, че най-скръбната мисълъ отъ живота си ще счита оная, въ която е билъ избранъ за прѣдставителъ, то било затова, че работата се протакала безъ да се знае до какъвъ рѣшителенъ резултатъ ще да стигне. Патриархътъ си подалъ оставката, Великия везиръ билъ боленъ, за работа не приемалъ никого про себе си, а „ние, казва Чинтуловъ, стоимъ да чакаме за дозволеніе, за да си избереме Екзархътъ, безъ да знаемъ, кога то ще се даде, това е гдѣто стеснява сърцето не само на мѣжъ, но на сичкыѣ прѣдставителы тая е причината, гдѣто въ послѣдното си ви писахъ, какъ ако да бы до 20 текущиятъ не са свършы работата, да ма заменитъ съ друго, за което азъ съмъ турилъ прѣдъ очи г-нъ Ст. П. Стефановъ, ако го одобрявате и ви, но ако бы работата да посочитѣй, чтото да са изискватъ още нѣколко дни или най-много мѣсець, то въ такъвъ случай, ще са съобраза съ постыжкитѣ на другыѣ прѣдставителы“. (Протоколи, ц. г., с. 218). — Въ писмо отъ 15. VI. Чинтуловъ скръби, че събранието на Сливенската епархия не благоволило да удобри съединението на двѣтъ новосъставени епархии (Старо-Загорска и Сливенска) въ една подъ управлението на единъ